

HOOFDSTUK 1

Ik was hier pas twee weken en kampte al voor de vierde keer met zware hoofdpijn. Hoe moest ik dat ooit uitleggen aan de prins? Alsof het niet al erg genoeg was dat de overgebleven kandidaten bijna allemaal Tweeën waren en mijn dienstmeisjes zich een slag in de rondte moesten werken om mijn verweerde handen soepel te krijgen. Er zou een moment komen dat ik hem moest vertellen over mijn onverwachte hoofdpijnaanvallen – als hij me al zag staan.

Koningin Abby ging achter in de Vrouwenkamer zitten, alsof ze zich doelbewust afzonderde van de meisjes. Door haar kaarsrechte rug straalde ze een zekere kilte uit, alsof ze ons liever kwijt dan rijk was.

Ze strekte haar hand uit naar een van haar dienstmeisjes, die haar nagels begon te vijlen en pas zou stoppen als ze perfect van vorm waren. Ondanks alle aandacht maakte de koningin een geërgerde indruk.

Ik begreep niet waarom ze zo deed, maar ik probeerde haar gedrag niet te veroordelen. Misschien zou mijn hart ook verkild zijn als ik op jonge leeftijd mijn man had verloren. Gelukkig voor de koningin was Porter Schreave, de neef van haar gewezen echtgenoot, met haar getrouwd, zodat ze haar kroon had kunnen behouden.

Ik keek om me heen naar de andere meisjes. Gillian was net als ik een Vier, maar dan een met de juiste achtergrond. Haar beide ouders waren chef-kok, en afgaande op haar beschrijvingen van onze maal-

tijden had ik de indruk dat zij hetzelfde beroep zou kiezen. Leigh en Madison volgden een opleiding tot dierenarts en bezochten de stallen zo vaak als maar mocht.

Ik wist dat Nova actrice was en dat ze een schare fans had die haar graag op de troon zou zien. Uma was turnster. Ze had een tengere bouw en had altijd een erg elegante houding, of ze nu liep of zat. Er waren zelfs een paar Tweeën bij die nog niet wisten wat ze wilden worden. Daar zou ik me waarschijnlijk ook niet druk om maken als anderen mijn kost en inwoning betaalden.

Ik wreef over mijn pijnlijke slapen, voelde de eeltige vingertoppen over mijn voorhoofd schuren en liet mijn handen weer zakken. Verwijfeld staarde ik naar de verweerde huid.

Prins Clarkson zou nooit verliefd op mij worden.

Ik sloot mijn ogen en dacht terug aan onze eerste kennismaking. Ik herinnerde me vooral zijn ferme handdruk. Nog een geluk dat mijn dienstmeisjes kanten handschoenen voor me geregeld hadden, anders had hij me meteen naar huis gestuurd. Clarkson was kalm, beleefd en intelligent, precies zoals je van een prins zou verwachten. Het was me wel opgevallen dat hij bijna nooit glimlachte, alsof hij bang was dat hij erop zou worden aangekeken als hij zich openlijk amuseerde. Maar wat straalden zijn ogen als hij lachte! Het donkerblonde haar, de lichtblauwe irissen, zijn zelfverzekerde houding... Hij was perfect.

Helaas was ik dat niet. Maar er moest een manier zijn om prins Clarksons aandacht te trekken.

Lieve Adele,

Ik hield mijn pen even boven het papier. Het had weinig zin, maar toch.

Ik begin me hier al aardig thuis te voelen. Het paleis is heel groot en erg mooi. Wat zeg ik, het is prachtig! Ik heb er geen woorden voor. Wat ik ook moeilijk kan omschrijven is de warmte hier in

Angeles, die heel anders aanvoelt dan thuis. Zou het niet heerlijk zijn als je alles zelf kon komen zien, voelen en ruiken? Al die verschillende geuren!

Wat de wedstrijd aangaat: ik heb nog geen seconde alleen doorgebracht met de prins.

Mijn hoofd bonkte. Ik sloot mijn ogen om me te kunnen concentreren en ademde langzaam in en uit.

Ik ga ervan uit dat je op televisie hebt gezien dat prins Clarkson al acht meisjes naar huis heeft gestuurd. Het waren allemaal Vieren en Vijven, en die ene Zes natuurlijk. We zijn nu nog met drie Vieren en een handjevol Drieën over. Ik vraag me af of ze van hem verwachten dat hij een Twee kiest. Aan een kant is dat misschien wel logisch, maar mijn hart breekt als ik eraan denk.

Zou je me een plezier willen doen en aan papa en mama willen vragen of we misschien een nichtje in de familie hebben dat met iemand uit een hogere kaste getrouwd is? Dat had ik eigenlijk al moeten vragen voordat ik vertrok, want dat soort informatie komt hier goed van pas.

Ik werd weer misselijk, zoals wel vaker wanneer ik migraine had.

Maar ik moet stoppen. Ik heb nog van alles te doen. Ik schrijf je gauw weer.

Ik hou van je.

Amberly

Ik voelde me duizelig. Snel vouwde ik de brief op, schoof hem in de geadresseerde envelop, likte aan de flap en plakte hem dicht. Weer wreef ik over mijn slapen, in de hoop dat de druk van mijn vingers de pijn zou verlichten, maar het was zoals altijd tevergeefs.

‘Gaat het, Amberly?’ vroeg Danica.

‘Ja hoor,’ loog ik. ‘Ik ben gewoon moe. Ik denk dat ik even een wandelingetje ga maken om mijn bloedsomloop weer op gang te krijgen.’ Ik glimlachte naar Danica en Madeline, verliet de Vrouwenkamer en liep naar de wc. Uit ervaring wist ik dat een plens koud water in mijn gezicht me goed zou doen, ook al zou het mijn make-up verruïneren. Maar nog voor ik bij de wc was, werd ik opnieuw overvallen door duizeligheid. Snel liet ik me op een bankje langs de wand zakken en leunde met mijn hoofd tegen de muur in een poging mijn evenwicht te hervinden.

Ik begreep er niets van. Het was alom bekend dat de lucht en het water in het zuiden van Illea erg vervuild waren en dat zelfs de Tweeën die er woonden gezondheidsproblemen hadden. Zou het dan niet voor de hand liggen dat mijn verblijf hier – schone lucht, gezond eten en uitstekende faciliteiten – me goed zouden doen?

Als mijn hoofdpijn bleef opspelen, zou ik geen indruk kunnen maken op prins Clarkson. Wat als ik het spelletje croquet van vanmiddag aan me voorbij moest laten gaan? Ik voelde mijn droom als zand tussen mijn vingers wegglijpen. Misschien kon ik me beter bij mijn verlies neerleggen – dan kwam de klap straks minder hard aan.

‘Wat doe jij hier?’

Ik keek geschrokken op. Prins Clarkson torende boven me uit. ‘Niets, Hoogheid.’

‘Ben je onwel geworden?’

‘Nee, natuurlijk niet,’ zei ik snel, en ik hees mezelf overeind. Dat had ik beter niet kunnen doen: mijn knieën begaven het en ik zakte in elkaar.

Hij hurkte naast me neer. ‘Juffrouw?’

‘Het spijt me,’ fluisterde ik. ‘Wat gênant.’

Hij tilde me op. ‘Als je duizelig bent, kun je beter je ogen dichtdoen. Ik breng je naar de ziekenvleugel.’

Ik beseftte dat het een leuk verhaal zou zijn om later aan mijn kinderen te vertellen: ooit droeg de koning me door het paleis alsof ik zo licht was als een veertje. Ondertussen genoot ik van zijn armen om me heen. Ik had me altijd afgevraagd hoe dat zou zijn.

‘Hemeltjelijf,’ riep iemand.

Ik opende mijn ogen en zag een verpleegkundige op me af komen lopen.

‘Ik denk dat ze is flauwgevallen,’ zei Clarkson. ‘Maar zo te zien heeft ze zich niet bezeerd.’

‘Legt u haar hier maar neer, Hoogheid.’

Clarkson legde me voorzichtig op een van de bedden die verspreid stonden door de zaal. Anders dan ik had verwacht, maakte hij niet meteen rechtsomkeert, maar bleef hij staan toekijken terwijl de verpleegkundige mijn pols opnam. Ik hoopte maar dat hij aan me zou zien hoe dankbaar ik hem was.

‘Heb je wel gegeten vandaag, meisje?’ ging ze door. ‘En voldoende gedronken?’

‘We hebben net ontbeten,’ antwoordde de prins in mijn plaats.

‘Voel je je ziek?’

‘Nee. Nou ja, een beetje. Maar het stelt niets voor,’ antwoordde ik ontwijkend. Ik hoopte die middag nog een potje croquet te kunnen spelen.

Ze trok een gezicht dat er streng en tegelijk vriendelijk uitzag. ‘Dat denk ik niet. Je werd hier niet voor niets binnengedragen.’

‘Het overkomt me regelmatig,’ zei ik gefrustreerd. Het was eruit voor ik het wist.

‘Wat bedoel je?’ vroeg ze nadrukkelijk.

Ik slaakte een zucht. Hoe redde ik me hieruit? Ik had niet over mijn migraine willen beginnen, want ik wilde niet dat de prins wist hoe het leven in Honduragua me had getekend. ‘Ik heb regelmatig last van hoofdpijn. Soms zelfs zo erg dat ik er duizelig van word.’ Ik slikte, bang voor wat Clarkson ervan zou denken. ‘Thuis ga ik altijd uren eerder naar bed dan mijn broer en zussen, anders ben ik de dag erop niet fit genoeg om te werken. Maar hier heb ik minder gelegenheid om te rusten.’

‘Mm. Nog andere klachten behalve hoofdpijn en vermoeidheid?’

‘Nee, mevrouw.’

Clarkson kwam naast me staan. ‘Hoe lang heb je deze klachten al?’

Ik hoopte dat hij mijn hart niet hoorde bonzen. ‘Een paar jaar, misschien iets langer,’ zei ik schouderophalend. ‘Ik ben het gewend.’

De verpleegkundige keek me bezorgd aan. ‘Zit migraine bij jullie in de familie?’

Ik aarzelde even. ‘Volgens mij niet. Maar mijn zus krijgt soms wel spontaan een bloedneus.’

‘Dus je familie is nogal ziekelijk aangelegd?’ vroeg Clarkson met een lichte afkeuring in zijn stem.

‘Nee,’ verdedigde ik mezelf. Tegelijkertijd schaamde ik me te moeten zeggen waar ik vandaan kwam. ‘Ik kom uit Honduras.’

Hij knikte begrijpend. ‘Aha.’

Het was een publiek geheim dat het zuiden ernstig vervuild was. Niet alleen de lucht, maar ook het water. Er waren veel misvormde kinderen en onvruchtbare vrouwen, en mensen stierven vaak op jonge leeftijd. De rebellen die het paleis waren binnengedrongen, hadden al vaker leuzen op de muren gekalkt waarin ze de koning opriepen het probleem aan te pakken. Het was een wonder dat de rest van mijn familie niet net zo ziek was als ik, of dat ik niet zieker was.

Ik haalde diep adem en vroeg me af wat ik hier deed. In de aanloop naar de Selectie was het sprookje in mijn fantasie steeds groter geworden. Maar ik kon dromen wat ik wilde, ik zou nooit goed genoeg zijn voor een man als Clarkson.

Ik wendde me af om mijn tranen te verbergen. ‘Zou u me nu alstublieft alleen willen laten?’

Er viel een korte stilte. Toen hoorde ik het geluid van zich verwijderende voetstappen. Pas toen ze weggestorven waren, barstte ik in snikken uit.

‘Toe, meisje niet huilen. Het komt goed,’ zei de verpleegkundige, terwijl ze troostend een arm om me heen sloeg. ‘Prins Clarkson begrijpt heus wel dat de Selectie een stressvol gebeuren is. Ik zal de dokter vragen of hij iets heeft tegen de hoofdpijn. Daar knap je vast van op.’

Overmand door verdriet klampte ik me aan haar vast, alsof ze mijn moeder of een van mijn zussen was. ‘Ik ben al sinds mijn zevende ver-

liefd op hem. Als hij jarig was, zong ik zachtjes voor hem in mijn kussen, omdat ik bang was dat mijn zus me zou uitlachen. En om mooi te leren schrijven oefende ik op onze namen... Nu spreek ik hem eindelijk en dan vraagt hij of ik ziekelijk ben aangelegd.' Ik snifte. 'Ik ben niet goed genoeg.'

De verpleegkundige probeerde me niet tegen te spreken. Ze liet me uithuilen, ook al besmeurde ik haar uniform met mijn make-up.

Ik geneerde me dood. Van nu af aan was ik voor Clarkson het huilende meisje dat hem had weggestuurd. Daarmee had ik mijn kans om zijn hart te veroveren verspeeld. Want waarom zou hij me nu nog willen?